

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

16 декември 2008 година *

По дело C-205/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Hof van beroep te Gent (Белгия) с акт от 20 март 2007 г., постъпил в Съда на 19 април 2007 г., в рамките на наказателно производство срещу

Lodewijk Gysbrechts,

Santurel Inter BVBA,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н P. Jann, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Rosas и г-н K. Lenaerts, председатели на състави, г-н A. Tizzano, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н K. Schiemann, г-н J. Клуčka, и г-жа C. Toader (докладчик), съдии,

* Език на производството: нидерландски.

генерален адвокат: г-жа V. Trstenjak,
секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 20 май 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Santurel Inter BVBA, от адв. H. Van Dooren, advocaat,

- за белгийското правителство, от г-жа L. Van den Broeck и г-жа C. Pochet, в качеството на представители,

- за Комисията на Европейските общности, от г-н B. Stromsky и г-н M. van Beek, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 17 юли 2008 г.,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 28 ЕО—30 ЕО.

- 2 Запитването е отправено в рамките на наказателно производство, образувано срещу г-н Gysbrechts и дружеството Santurel Inter BVBA (наричано по-нататък „Santurel“) за нарушения на белгийското законодателство относно продажбата от разстояние.

Правна уредба

Общностно право

- 3 Член 6 от Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 1997 година относно защитата на потребителя по отношение на договорите от разстояние (ОВ L 144, стр. 19; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 4, стр. 160), предвижда:

„1. За всеки договор от разстояние потребителят разполага със срок от най-малко седем работни дни, през които може да се откаже от договора, без да дължи неустойка и без да посочва причина. При упражняване правото си на отказ, единствено разходите за връщане на стоката могат да бъдат за сметка на потребителя.

Срокът за упражняване на това право започва:

— в случай на стоки, от деня на получаване от потребителя, когато задълженията, посочени в член 5, са изпълнени,

[...]

2. Когато правото на отказ е упражнено от потребителя по смисъла на настоящия член, доставчикът се задължава безплатно да възстанови сумите, заплатени от потребителя. Към потребителя могат да бъдат поставени искания единствено за връщането на стоките [да се чете: „единствено за разходите за връщането на стоките“], вследствие на упражняване на неговото право за отказ. Възстановяване в този смисъл трябва да се извърши във възможно най-кратки срокове и, при всички случаи, в рамките на 30 дни.

[...]“

4 Член 14 от Директива 97/7 гласи следното:

„Държавите членки могат да приемат или запазят в сила по-строги разпоредби, в съответствие с Договора за [ЕО], в областта, уредена с настоящата директива, за да осигурят по-високо ниво на защита на потребителите. Тези разпоредби включват, ако е необходимо за защитата на обществения интерес забрана за продажбата на тяхна територия чрез договори за продажба от разстояние на някои стоки и услуги, и по специално лекарства, при спазване на договора.“

Национално право

5 Правото на отказ на потребителя е уредено в член 80 от Закона от 14 юли 1991 г. за търговските практики, предоставянето на информация и защита на потребителя, в редакцията му след измененията (наричан по-нататък „Закон за защита на потребителя“).

6 Член 80, параграф 3 от Закона за защита на потребителя предвижда:

„Без да се засяга прилагането на член 45, параграф 1 от Закона от 12 юни 1991 г. за потребителския кредит, от потребителя не може да се изисква никакво авансово плащане или каквото и да е плащане преди края на срока от седем работни дни за отмятане от договора, предвиден в параграф 1.

При упражняване от потребителя на правото да се отметне от договора, предвидено в параграфи 1 и 2, продавачът е длъжен безплатно да му възстанови платените от него суми. Това възстановяване трябва да се извърши най-късно до тридесет дни след отмятането от договора.

Предвидената в първа алинея забрана не се прилага, когато продавачът представи доказателство, че спазва правилата, определени от краля, които позволяват възстановяване на платените от потребителя суми.“

- 7 Кралският указ, на който се позовава последната алинея от тази разпоредба, още не е бил издаден.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

- 8 Santurel е предприятие, специализирано в продажбата на едро и дребно на хранителни добавки. По-голямата част от продажбите се извършват онлайн чрез уебсайта на дружеството, като след това поръчаните стоки се изпращат на купувачите с пощенски пратки.
- 9 Учредител и управител на това предприятие е г-н Gysbrechts.

- 10 През 2001 г. Santurel завежда дело срещу един от своите клиенти, г-н Delahaye, пребиваващ във Франция, поради неплащане на цената на някои доставени му стоки. Мировият съдия в Dendermonde (Белгия), сезиран от дружеството със спора, постановява неприсъствено решение срещу г-н Delahaye.
- 11 Тогава г-н Delahaye подава жалба, в която твърди, без обаче да представя доказателства, че е върнал на Santurel посочените стоки. След това администрацията на белгийската икономическа инспекция провежда разследване, при което са установени неизпълнения на задълженията за предоставяне на информация относно правото на отказ от договора, предвидени в Закона за защита на потребителя. Santurel е уведомено за неизпълнението на тези задължения и е поискано тяхното отстраняване.
- 12 Така Santurel променя съответно информацията, публикувана на уебсайта му, като между другото посочва, че плащането на стоките се извършва осем дни след получаването им. Цената на доставяните в Белгия стоки може да се заплаща с банков превод, с пощенски запис или с кредитна карта. Единственото прието за другите страни платежно средство е кредитната карта. Във всички случаи, когато се извършва плащане с кредитна карта, клиентът трябва да посочва във формуляра за поръчка номера и датата на валидност на тази карта.
- 13 Като счита тази промяна за недостатъчна, икономическата инспекция призовава на съд Santurel и г-н Gysbrechts, в качеството му на управител, като твърди, че са извършени нарушения на разпоредбите на Закона за защита на потребителя относно продажбата от разстояние. Тези нарушения се състояли по-специално в неспазване на предвидената в член 80, параграф 3 от този закон забрана от потребителя да се изисква авансово плащане или каквото и да е плащане, преди да е изтекъл срокът от седем работни дни, през които той може да се отметне от договора. Според икономическата инспекция посочването на номера на кредитната карта във формуляра за поръчка на стоките давало възможност на Santurel да събере стойността за тези стоки, преди да е изтекъл срокът от седем работни дни за отказ от договора, което противоречало на предвидените в закона изисквания.

- 14 Първоинстанционният съд в Dendermonde осъжда Santurel и г-н Gysbrechts да заплатят глоба от 1 250 EUR всеки. Всички страни по спора в главното производство обжалват тази присъда пред Hof van beroep te Gent.
- 15 Hof van beroep te Gent констатира, че поради забраната, посочена в член 80, параграф 3 от Закона за защита на потребителя, съществува риск белгийският търговец да се затрудни в получаването на плащане за стоките си, когато те се доставят на клиенти, установени в друга държава членка, като този риск е още по-голям, когато както в случая по главното производство, става дума за сравнително малки суми.
- 16 При тези условия съдът счита за защитима тезата на Santurel и г-н Gysbrechts, според която въпросната забрана представлява необоснована пречка пред свободното движение на стоки в рамките на Европейската общност. Затова той решава да спре производството и да сезира Съда със следния преюдициален въпрос:

„Представлява ли белгийският закон от 14 юли 1991 г. за търговските практики, предоставянето на информация и защита на потребителя забранена от членове 28 [ЕО]—30 ЕО мярка с равностоен ефект, доколкото в член 80, параграф 3 този национален закон съдържа забрана да се изисква авансово плащане или каквото и да е плащане от потребителя по време на императивно установения срок за отмятане от договора, в резултат на което този закон не оказва същото фактическо влияние върху продажбата на стоки в собствената страна, както върху сделките с граждани на друга държава членка, и възниква ли поради това фактическа пречка пред защитеното с член 23 ЕО свободно движение на стоки?“

По преюдициалния въпрос

Становища на страните

- 17 По същество Santurel поддържа, че тълкуването на белгийските власти на разглежданата в главното производство разпоредба, според което при продажба от разстояние на доставчика е забранено да изисква номера на платежната карта на потребителя, противоречи на изискванията, установени в членове 28 ЕО—30 ЕО.
- 18 Като се основава на изводите от Решение от 11 юли 1974 г. по дело Dassonville (8/74, Recueil, стр. 837) и Решение от 24 ноември 1993 г. по дело Keck и Mithouard (C-267/91 и C-268/91, Recueil, стр. I-6097), Santurel изтъква, че забраната, наложена с разглежданата в главното производство разпоредба, фактически засяга основно износа на национални стоки и следователно представлява забранена с Договора мярка с равностоен на количествено ограничение ефект.
- 19 Според белгийското правителство в изпълнение на член 14 от Директива 97/7 член 80, параграф 3 от Закона за защита на потребителя има за цел да осигури високо ниво на защита на интересите на потребителите. От това следва, че посоченият член 80, параграф 3 трябвало да се тълкува в смисъл, че налага на доставчика задължение да предложи избор между няколко начина на разплащане, поне един от които да позволи на потребителя да заплати доставените стоки след изтичане на срока за отказ от договора.
- 20 Освен това, като осуетяват събирането на сумите за доставените стоки преди изтичане на законоустановения срок за отказ от договора, защитените платежни системи били съвместими с разглежданата в главното производство разпоредба, доколкото потребителят, който упражнява своята възможност да се откаже от договора, запазвал безусловното право да получи възстановяване на сумата,

платена на разплащателната институция. В замяна на това обикновената декларация, с която доставчикът се задължава да не събира тази сума преди изтичането на срока за отказ от договора, не отговаряла на изискванията на Закона за защита на потребителя.

- 21 В това отношение белгийското правителство уточнява също, че кралският указ, процедурата по чието издаване е започнала, в бъдеще ще уреди платежна система при продажба от разстояние, в която няма да има риск за потребителя, като същевременно ще защитава доставчика. В рамките на тази система потребителят ще плаща покупната цена на стоките по сметка на трето независимо лице и след изтичане на срока за отказ от договора сумата ще бъде преведана на доставчика на тези стоки.
- 22 В своето писмено становище белгийското правителство признава, че разглежданата в главното производство разпоредба има по-ограничителен ефект върху сделките с лица, установени в други държави членки. Според това правителство, независимо че поетият от доставчика риск бил по-голям, тази разпоредба продължавала да е в съответствие с общностното право.
- 23 Що се отнася до съвместимостта на посочените разпоредби с член 28 ЕО, белгийското правителство поддържа, че разглежданата в главното производство разпоредба не представлява мярка с равностоен на количествено ограничение върху вноса ефект, тъй като не затруднява достъпа на вносни стоки до белгийския пазар. Напротив, тя създавала по-неблагоприятно положение за белгийските оператори в сравнение с това на операторите от другите държави членки, което не противоречало на изискванията на член 28 ЕО.

- 24 В случай обаче че Съдът приемел, че разглежданата в главното производство разпоредба представлява мярка с равностоеен на количествено ограничение ефект, белгийското правителство счита, че тя може да бъде обоснована със защитата на потребителите по-специално за да им гарантира ефективното упражняване на правото на отказ, предвидено в член 6 от Директива 97/7. В същото време тя била пропорционална на преследваната цел. Всъщност забраната да се изисква от потребителя авансово плащане или каквото и да е плащане преди изтичане на срока за отказ от договора имала за цел да гарантира на същия потребител ефикасно упражняване на неговото право на отказ от договора, като се избягва именно възможността трудностите, свързани с връщането на вече платените суми, да го разубедят да упражни това право.
- 25 Относно съвместимостта на разглежданата в главното производство разпоредба с член 29 ЕО белгийското правителство поддържа, че посочената разпоредба се прилага без разлика към продажби, сключени с пребиваващи на белгийска територия лица, и към продажби на потребители, установени в други държави членки, и следователно не представлява специфично ограничение върху износа.
- 26 Що се отнася до съвместимостта с член 28 ЕО, Комисията на Европейските общности е на мнение, че разглежданата в главното производство разпоредба се отнася до всички оператори, които действат на националния пазар, и от правна страна засяга по един и същи начин националните стоки и вносните стоки. Освен това националната юрисдикция следвало да прецени от фактическа страна доколко е засегната търговията вътре в Общността. Ако националната разпоредба представлява мярка с равностоеен на количествено ограничение ефект, Комисията счита, от една страна, че е възможно тя да се обоснове със защитата на потребителите, а от друга страна, че е пропорционална предвид преследваната законна цел.
- 27 Относно съвместимостта с член 29 ЕО Комисията изтъква, че разглежданата в главното производство разпоредба не представлява мярка с равностоеен на количествено ограничение върху износа ефект, тъй като в случая не става дума за мярка, която има за предмет или води до специфично ограничаване на износни профили.

28 В хода на съдебното заседание Комисията все пак предлага възможност за преразглеждане на определението за мерки с равностоеен на количествено ограничение върху износа ефект, с цел да се включат мерките, „които водят до ограничаване на износа и които установяват разлика в третирането между търговията в дадена държава членка и износа“. По смисъла на това ново определение разглежданата в главното производство разпоредба представлявала такава мярка с равностоеен ефект, която би могла да бъде обоснована със защитата на потребителите, но не отговаряла на изискванията за пропорционалност.

Отговор на Съда

Предварителни бележки

29 С този въпрос препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали членове 28 ЕО—30 ЕО не допускат разпоредба като разглежданата в главното производство, отнасяща се до продажбите от разстояние, която забранява на доставчика да изисква авансово плащане или каквото и да е плащане, преди да е изтекъл срокът за отказ от договора.

30 В този контекст следва да се отбележи, че както от предоставената на Съда преписка, така и от представените пред него становища е видно, че г-н Gysbrechts и Santurel са осъдени, за това че са изискали от потребителите, които не пребивават в Белгия, номера на тяхната платежна карта преди изтичането на срока за отказ от договора. Всъщност според тълкуването на разглежданата в главното производство разпоредба, възприето от белгийските власти, при сключването на договор от разстояние доставчикът не може да изисква от потребителя номера на неговата кредитна карта, макар да се задължава да не я използва за събиране на плащането преди изтичането на въпросния срок.

- 31 За да се предоставят на препрращащата юрисдикция всички насоки за тълкуване на общностното право, които могат да бъдат полезни за решаване на делото, с което тя е сезирана, независимо дали ги е посочила във въпросите си (вж. Решение от 11 септември 2007 г. по дело *Céline C-17/06*, Recueil, стр. I-7041, точка 29), следва забрана като тази в главното производство, както е изложена в точка 30 от настоящото решение, да се разгледа и в светлината на тълкуването, дадено от белгийските власти в главното производство.
- 32 По-нататък, следва да се констатира, че забраната, предвидена в член 80, параграф 3 от Закона за защита на потребителя, попада в приложното поле на Директива 97/7.
- 33 Съгласно постоянната съдебна практика всяка национална мярка в област, предмет на изчерпателна хармонизация на общностно равнище, трябва да бъде оценявана с оглед на разпоредбите на тази мярка за хармонизация, а не с оглед на тези на първичното право (вж. Решение от 11 декември 2003 г. по дело *Deutscher Apothekerverband C-322/01*, Recueil, стр. I-14887, точка 64).
- 34 В случая обаче е видно, че Директива 97/7 не е извършила изчерпателна хармонизация. В това отношение, както изрично предвижда член 14, параграф 1 от посочената директива, тя разрешава на държавите членки да приемат или запазят в сила по-строги разпоредби в областта, уредена с тази директива, за да осигурят по-високо ниво на защита на потребителите, при условие че това правомощие се упражнява при спазване на Договора (вж. Решение по дело *Deutscher Apothekerverband*, посочено по-горе, точка 64).
- 35 От това следва, че подобна разпоредба не изключва необходимостта да се разгледа съвместимостта на националната мярка, разглеждана по главното производство, с членове 28 ЕО—30 ЕО.

36 Що се отнася до съвместимостта на член 80, параграф 3 от Закона за защита на потребителя с разпоредбите на член 28 ЕО, трябва да се приеме, че производство като главното засяга не вноса, а напротив, износа на стоки от Белгия към другите държави членки.

37 Тъй като анализът на съвместимостта на посочения член 80, параграф 3 с член 28 ЕО няма никакво отношение към предмета на главния спор, Съдът не трябва да се произнася по този аспект на преюдициалния въпрос.

По наличието на мярка с равностоен на количествено ограничение върху износа ефект по смисъла на член 29 ЕО

38 Следователно, за да се отговори на поставения от препращащата юрисдикция въпрос, трябва да се установи дали забраната, предвидена в разглежданата в главното производство разпоредба, представлява мярка с равностоен на количествено ограничение върху износа ефект.

39 Съвместимостта на разпоредба като разглежданата в главното производство с член 29 ЕО следва да се разгледа и като се има предвид тълкуването, дадено от националните власти, съгласно което на доставчиците не е разрешено да изискват от потребителите номера на тяхната платежна карта, дори да се задължават да не я използват преди изтичането на срока за отказ от договора.

40 В това отношение като мерки с равностоен на количествено ограничение върху износа ефект са квалифицирани националните мерки, които имат за предмет или водят до специфично ограничаване на износни профили и така установят разлика в третирането между вътрешната търговия в дадена държава членка и нейната износна търговия по начин, по който осигуряват особено предимство на

националното производство или на вътрешния пазар на заинтересованата държава членка в ущърб на производството или търговията на други държави членки (Решение от 8 ноември 1979 г. по дело Groenveld, 15/79, Recueil, стр. 3409, точка 7).

- 41 Както впрочем белгийското правителство отбелязва в писменото си становище, в главното производство изглежда, че забраната да се изисква предварително плащане лишава засегнатите оператори от един ефикасен инструмент, който предпазва от риска от неплащане. Това е така в още по-голяма степен, когато разглежданата национална разпоредба се тълкува в смисъл, че забранява на доставчиците да искат номера на платежната карта на потребителите, дори и да се задължат да не я използват за събиране на плащане преди изтичане на срока за отказ от договора.
- 42 Както следва от акта за препращане, подобно тълкуване в общи линии има по-значими последици за трансграничните продажби, осъществявани пряко с потребителите, в частност за извършените чрез Интернет, и то именно поради препятствията, на които се натъква преследването в друга държава членка на неизправни потребители, особено когато става дума за продажби при сравнително малки суми.
- 43 Следователно трябва да се приеме, че макар и забрана като разглежданата в главното производство да е приложима към всички оператори, които действат на националната територия, тя все пак засяга фактически повече стоките, които напускат пазара на държавата членка на износа, отколкото пускането в продажба на стоките на националния пазар на посочената държава членка.

44 При това положение следва да се приеме, че наложена на доставчика забрана като разглежданата в главното производство при продажба от разстояние да изисква авансово плащане или каквото и да е плащане преди изтичане на срока за отказ от договора, представлява мярка с равностоен на количествено ограничение върху износа ефект. Същото се отнася и за забраната доставчикът да изисква от потребителите номера на тяхната платежна карта, дори и да се задължи да не я използва за събиране на плащане преди изтичане на посочения срок.

Относно евентуалната обосновка на мярката с равностоен ефект

45 Национална мярка, противоречаща на член 29 ЕО, може да бъде обоснована с някое от основанията, посочени в член 30 ЕО, както и с императивните изисквания, свързани с обществения интерес, стига посочената мярка да е пропорционална на преследваната законна цел.

46 В това отношение следва да се приеме, че нито едно от основанията, посочени в член 30 ЕО, не е относимо в контекста на главното производство.

47 Следва обаче да се добави, че според постоянната съдебна практика защитата на потребителите може да представлява легитимна цел от общ интерес, която да бъде от естество да обоснове ограничение на свободното движение на стоки (вж. Решение от 20 февруари 1979 г. по дело *Rewe-Zentral*, 120/78, *Recueil*, стр. 649, точка 8 и Решение от 23 февруари 2006 г. по дело *A-Punkt Schmuckhandel*, C-441/04, *Recueil*, стр. I-2093, точка 27).

- 48 В главното производство е безспорно, че разглежданата разпоредба е приета, с цел да осигури защита на потребителя, и в частност ефикасно упражняване на правото на отказ, гарантирано му с член 6 от Директива 97/7.
- 49 Всъщност по силата на признатата с член 14 от Директива 97/7 възможност на държавите членки да приемат в урежданата от нея област по-строги разпоредби Кралство Белгия избира да защити още повече потребителя, като забранява на доставчиците не само да налагат неустойка при упражняване на правото на отказ от договора, но също и да изискват авансово плащане или каквото и да е плащане преди изтичането на срока за отказ от договора. Така разглежданата в главното производство разпоредба си поставя за цел да укрепи свободата на потребителя да прекратява договорни правоотношения, без да трябва да се тревожи за възстановяването на предварително платените от него суми.
- 50 Остава да се установи дали тази разпоредба, както и тълкуването, което ѝ дават националните власти, са пропорционални на преследваната цел.
- 51 В това отношение според постоянната съдебна практика, за да се приеме, че една национална уредба е съобразена с принципа на пропорционалност, е важно да се провери не само дали способите, които тя използва, са годни да осъществят преследваните цели, но и дали не надхвърлят необходимото за постигането им (вж. Решение от 14 септември 2006 г. по дело *Alfa Vita Vassilopoulos и Carrefour-Marinopoulos*, C-158/04 и C-159/04, *Recueil*, стр. I-8135, точка 22).
- 52 Забраната да се изисква авансово плащане или каквото и да е плащане преди изтичане на срока за отказ от договора, както и забраната да се иска от купувачите

да посочват номера на своята платежна карта, са в състояние да осигурят висока защита на потребителите при продажбите от разстояние, по-специално що се отнася до упражняване на тяхното право на отказ от договора.

- 53 Следва обаче да се прецени дали националната мярка, разглеждана в главното производство, не надхвърля необходимото за постигането на предложената цел, и по-специално дали биха могли да се предвидят също толкова ефикасни мерки за защита на потребителите, но с по-малко ограничителен ефект върху търговията вътре в Общността.
- 54 Всъщност е важно да се напомни, че една от особеностите на договорите за продажба от разстояние е разминаването във времето, което често е налице, между изпълнението на договорните задължения на всяка от страните. Така е възможно потребителят да бъде подтикнат да заплати стоката, преди да е достигнала до него, или обратно, доставчикът да бъде накаран да достави стоката, без да е получил нейната цена. Това разминаване във времето обаче подлага договарящите се страни на специфичен риск от неизпълнение.
- 55 При спазване на общностното право държавите членки трябва да определят, от една страна, начина, по който този риск от неизпълнение трябва да се разпредели между доставчика и потребителя, а от друга страна, средствата, с които разполагат тези договарящи се страни, за да се предпазят от неизпълнение.
- 56 Макар забраната да се изисква плащане в срока за отказ от договора да увеличава несигурността на доставчиците за плащането на цената на доставената стока, тази забрана изглежда необходима, за да осигури нивото на защита, предвидено в разглежданата в главното производство разпоредба. Всъщност потребителят, платил предварително на доставчика, би бил по-малко склонен да упражни правото си на отказ от договора дори ако доставените стоки не отговарят изцяло на неговите изисквания.

- 57 Що се отнася по-конкретно до наложената на доставчика забрана да изисква номера на платежната карта на потребителя, следва да се отбележи, че тази забрана е неразделна част от забраната, предвидена в член 80, параграф 3 от Закона за защита на потребителя.
- 58 Всъщност, от една страна, посочената забрана е последица от прилагането от компетентните белгийски власти на забраната, предвидена в разглежданата в главното производство разпоредба, а от друга страна, тя преследва същата цел, а именно ефективно упражняване на правото на отказ от договора.
- 59 Също както забраната, предвидена в разглежданата в главното производство разпоредба, наложената на доставчика забрана да изисква номера на платежна карта на потребителя е в състояние да гарантира осъществяването на преследваната от нея цел, както следва точка 52 от настоящото решение.
- 60 Както е видно обаче от точка 85 от заключението на генералния адвокат, ползата от наложената на доставчика забрана да изисква номера на платежната карта на потребителя е само в изключването на риска доставчикът да пристъпи към събиране на цената преди изтичане на срока за отказ от договора.
- 61 В случай обаче че този риск се прояви, поведението на доставчика само по себе си нарушава забраната, предвидена в разглежданата в главното производство разпоредба, която трябва да се счита за подходяща и пропорционална мярка за постигане на преследваната от нея цел, както това е видно от точки 54—57 от настоящото решение.

62 Следователно се налага изводът, че наложената на доставчика забрана да изисква номера на платежната карта на потребителя надхвърля необходимото за постигането на преследваната цел.

63 При това положение на поставения от запитващата юрисдикция въпрос следва да се отговори, че член 29 ЕО допуска национална правна уредба, която забранява на доставчика при трансгранична продажба от разстояние да изисква авансово плащане или каквото и да е плащане от страна на потребителя преди изтичане на срока за отказ от договора, но не допуска в изпълнение на тази правна уредба забрана преди изтичане на посочения срок да се иска номерът на платежната карта на потребителя.

По съдебните разноси

64 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Член 29 ЕО допуска национална правна уредба, която забранява на доставчика при трансгранична продажба от разстояние да изисква авансово плащане или каквото и да е плащане от страна на потребителя преди изтичане на срока за отказ от договора, но не допуска в изпълнение на тази правна уредба забрана преди изтичане на посочения срок да се иска номерът на платежната карта на потребителя.

Подписи